

Mile Tasić

50 GODINA BOROŠA

Likovni susret, septembar 2005.

---

bnovljeno zdanje Likovnog susreta nije moglo naći bolji povod niti pravi motiv premijernog promovisa—ja nakon velike rekonstrukcije i 15. septembra svoje dveri otvori upravo retrospektivnom izložbom poluvekovnog grafičko dizajnerskog stvaralaštva Đerđa Boroša. Stvaralac koji

ne samo da je ovom izložbom zaustavio efemernost umetničkih tragova, već je potvrdio davno utisnut pečat svoje prisutnosti na likovnoj sceni ne samo subotičkoj.

Ova se izložba u potpunosti naslonila na one praznične susreće proteklih godina u istom prostoru koje su nas tako latentno i neprimetno približavale svetu, u mnogim elementima.

Zaokruženost prezentovanih celina ni u jednom segmentu se nije odsećno razdvajao, već suptilno nadovezivao, upravo kako se u blagom ritmu, šetnjom u krug spratom Rajhlovog doma eto zatvarao ne slučajno dosadašnji krug od pedeset

stvaralačkih godina ovog umetnika.

Nemirnog duha i iznad svega uporan kakav je u svojim umetničkim, ali i životnim nastojanjima ostavio je mnogo toga vrednog. Njegove teme kretale su se od figuralnog pejzažnog, od apstraktnog do mrtve prirode, od aktova do simboličkog sa geometrijskim u prvom planu, od crno – belih do raskošno pikturalnih, od naručenih do samoinspirativnih ostvarenja i to uvek u bezuslovno sjajnoj, gotovo jedinoj komunikaciji sa svojim životnim ostvarenjima gde je panonsko okruženje u apsolutnoj dominaciji.

Svaka grafika Đerđa Boroša ponela je onu žestinu koja se vidi na njegovom prvom otisku nastalom 1951. godine kao

i na prvim slikama iz tog perioda. Vešt spoj ruralnog i urbanog u simbolima, u drvetu i kući pre svega jeste zapravo otklon u kome se umetnik najčešće kreće u svom stvaralaštvu, vrlo stameno, rutinirano čak spokojno. Drvo kao simbol čvrste ukupnosti u svoja uverenja, u ono šta radi i kuće kao simbola topline i plemenitog kontakta jeste umetnička poruka Boroša.

Pedesetogodišnji razvoj praćenjem i promišljanjem nagoveštavao je današnji, savremeni umetnikov opus. To naslućivanje primetno je još 1981. godine, i kako to lepo reče Bela Duranci na otvaranju, sizifovsko je večno pregnuće, nikada okončano a večno započinjanog stvaralačkog kotrljanja.